

een gedeelte van het gezelschap roeide daarop vooruit, om voorloopig bericht te geven.

Toen wij de kust bereikten, vonden wij bijna de geheele bevolking van het dorp - ongeveer twee- tot drie honderd menschen - tot onze ontvangst bijeenverzameld. De meesten der volwassenen waren van kleeren voorzien, de mannen van hemden of broeken, of van beiden, de vrouwen van losse kleedjes van calicot. Sommige der ouderen en meer conservatieven onder hen schenen zulksoorlijke kleedingstukken evenwel te beschouwen als nieuwigheden van het opkomend en vooruitgaand geslacht, en bleven vasthouden aan hun oud-modische kokosnoot-ideeën. De kinderen liepen algemeen naakt.

De zending, zooals hij genoemd werd, kwam ons te gemoet om ons te begroeten. Het bleek, dat hij een inboorling was van Rarotonga, een groot en hooggelegen eiland der Hervey-groep, ongeveer 5- of 600 Eng. mijlen verder, waar de Engelsche zendingen gedurende langen tijd een post gehad hadden, en door welke hij bekeerd was geworden. Nadat hij de gevorderde bekwaamheden had bekomen, om anderen te leeren, was hij, voor ongeveer tien jaren, van daar naar Manihiki gekomen, en is hij sedert een zeer belangrijk lid der samenleving aldaar geworden.

Hij ontving ons met veel waardigheid, te midden van de bijeenverzamelde menigte der inwoners, uit welke iedereen te voorschijn trad, om ons de handen te drukken, en toen die begroeting voorbij was, werden wij in het huis des konings binnen genoodigd, waar Zijne Majesteit ons verwachtte.

Het huis „Zum Goliath” te Regensburg.

Wij wandelden, onder het geleide van den zending, en omstuw van al die menschen, door eene breede, schaduwrijke laan, die over den landgordel met een rechten hoek heenliep van het eene strand tot het andere, en bereikten zoo weldra het „paleis” - een huis, dat, wat zijn bouwtrant betreft, volkomen gelijk is aan dat, hetwelk wij reeds hebben beschreven, en waarin de koning gezeten was op eene bank met eene hooge leuning, die veel had van een oudmodischen stoel. Het was een goedaardig man, van omstreeks 60 jaar, en hij droeg een hemd van blauwe wol en ook een blauwen broek. Voor hem stond eene eenvoudige tafel, een proefstuk van inlandschen arbeid. Hij wees ons plaatsen aan, naast zich bij den „troon”, en liet ons kokosnoten voorzetten in alle onderscheidene eetbare vormen.

Na een kort onderhoud, gedurende hetwelk hij ons uitnoodigde om den nacht aan land door te brengen, alzoo het reeds te laat was om nog naar het schip terug te keeren, - gingen wij eene wandeling doen en wat op het eiland rondkijken. Tot onze verbazing kwamen wij onmiddellijk aan eenige steenen gebouwen van zeer belangrijken omvang; zij waren gebouwd van het gesteente, genomen uit het koralenstrand en de riffen, en overpleisterd met kalk, die gewonnen was door het branden dierzelfde steenen. De deuren en vensteropeningen waren boogvormig, en de laatste van eenvoudig bewerkte luiken voorzien, evenwel zonder glasramen. Het eerste dier gebouwen zei men ons, dat de kerk was, en boven den ingang stond te lezen: „Ziona”.

Een jonge Afrikaansche neushoorn. Naar de natuur geteekend door H. Leutemann.

Geïllustreerd Nieuws.

29 Augustus 1868.

Prijs per Kwartaal / 2,17⁵.

N°. 9.

Het derde Deutsche Bond-schuttersfeest te Weenen.

Het enthousiasmus, door het onlangs te Weenen gehouden derde Deutsche Bond-schuttersfeest teweeggebracht in geheel Duitsland, is nog verre van reeds uitgedoofd. Ook de gevolgen in het staatkundige en maatschappelijke konden nog wel eens belangrijker zijn, dan men vermoed had. Tot dusverre is alles evenwel goed afgelopen; iedereen schijnt tevreden - behalve die schutters, die geen prijzen hebben gewonnen, en die zulks natuurlijk toeschrijven aan alle oorzaken, behalve aan ééne, die evenwel misschien juist de eenige ware is.... Allerlei schutterstypen waren daar te zien in de schietbaan: de „Zondags-schutter”, heel fraai opgetuigd en opgetooid, maar die nooit dáár raakt, waar zeker oude Grieksche wijsgeer ging zitten, omdat hij meende daar het veiligst te zijn, toen hij een onhandigen schutter zag, die nooit in de schijf schoot; dan „de verwonderde”, die met een lang gezicht mompelt: „Daar ketst dat sakkerment-sche percussiedopje weer!” - de „ongeduldige”, die maar niet begrijpt, hoe hij niet midden in 't zwart raakt; de „woedende”, die raast: „Vandaag mag ik net doen wat ik wil, maar het schijnt verzeid te wezen dat ik raken zal!” En dan niet te vergeten de toeschouwers, de liefhebbers, de kenners, de vrienden, de bewonderaars!

Wij geven (ten vervolge op onze afbeeldingen van bladz.

14, 18, 57, 58, 59-61) nog wederom 1° een tafereel uit de schietbaan, 2° een ander, voorstellende de ovatie door de Tirolers gebracht aan een hunner landgenooten, den eerste, die een beker „er uit schoot”, 3° de afbeeldingen van een paar prijzen, die zich onderscheidten door smaakvolle kostbaarheid, 4° een gezicht op een troep vroolijke schutters, die hunne premiën van den dag hebben afgehaald, 5° een dito op de luisterrijke taptoe bij lantaarnlicht, en 6° eene scène in de feestzaal, bij gelegenheid van de studenten-bijeenkomst („commersch”) der academische jeugd.

Rorschach aan de Bodensee.

Niet alle reizigers vind - juist uitsluitend smaak in hemelhooge bergen en gletchers. Zelfs zijn er die beweren, dat, wanneer men ze zoo weken en maanden lang voor de oogen heeft, ze ontzettend eentonig en vervelend worden. Bovendien is het grootste inconvenient voor den reiziger in Zwitserland, het land der bergen en der ijsmeren bij uitnemendheid, — de aandrang en de overvoerheid met Engelsen, Russen, Amerikanen, enz., die men er overal aantreft, en die, door hunnen rijkdom en de hooge prijzen, die zij dwaas genoeg zijn te besteden, zelfs voor gewone dingen en nietigheden, het reizen voor de meer bescheidenen portemonnaies onaangenaam maken.

Men vindt daarom in den laatsten tijd een soort van reizigers, geene eigenlijke touristen, maar die er de voorkeur

aan geven, om een aangenaam plaatsje voor zomerverblijf uit te zoeken, waar de gletchers hun niet op den neus dreigen te vallen, en waar de op hun geld pratte, roodharige barbaren hen niet op de teenen trappen, zoodat men dus ook niet de eenvoudigste levensbenoedigdheden behoeft te betalen met fabelachtige prijzen. Zulke plaatsen vindt men er vele, ook in Zwitserland, en wij maken op eene alleraangenaamste in dat genre opmerkzaam, namelijk op Rorschach aan het meer van Constanz.

Men kan over het schilderachtige en aangename aldaar eenigermate oordeelen, naar de afbeeldingen, die wij geven van de stad en hare omstreken. Men kan zich niets schilderachtigers voorstellen, dan dat panorama over de stad en 't meer; niets aangenaamers en lieflijkers, dan dien weg naar Langenmoos. Ook allersierlijkste kasteelen en oude burchten vindt men in de omstreken, zooals het Sint-Anna-Schloss, voormaals het slot Rorschach geheeten, doch door den abt van Sint-Gallen herdoopt, toen hij het aankocht, in 1449; voorts Wartegg, Wartensee, Horn, Marienberg, Löwenhof, Reineck, en anderen, zoodat er overvloediglijk gelegenheid bestaat tot de alleraangenaamste en meest gevarieerde uitstapjes.

Bovendien ontmoet men, waar men ook in den geheelen omtrek mocht willen rondzwerven, overal vriendelijke en goedhartige menschen, die ook nog niet door de geldgierigheid en plunderzucht bedorven zijn. Meestal zijn de inwoners katholiek, doch weinig dweeppchtig en bigot. Rorschach

Het derde Deutsche Bond-schuttersfeest te Weenen: In de schietbaan.